

[Socialministeren.]

havde Ordet forrige Gang; de findes i Referatet af Forhandlingerne.

Saa siger det ærede Medlem, at Bonden vil selv have Lov til at skønne om, hvem han vil have ind i sin Gaard. Det er rigtigt, det har jeg hørt saa mange Gange, og det er muligt, at den unge Mand, der gaar i et eller andet Sogn, er saadan, at ingen af dem, der skal bruge en Mand, bryder sig om at faa ham, maaske netop fordi han er fra Sognet. Men derfra og til at sige, at alle Bønderne skal være fritaget for at skulle benytte den offentlige Arbejdsanvisning, er der jo et langt Spring. Enhver, der skal anvende Arbejdskraft, kan, hvad det ærede Medlem udmærket godt ved, henvende sig paa Arbejdsanvisningskontoret, faa at vide, hvem der gaar ledig, og saa kræve en ganske bestemt Arbejder anvist; saa faar han ham. Derigennem vil jo den paagældende Landbruger selv kunne faa Indflydelse paa, hvem han faar i Arbejde.

Det er ikke saadan, som jeg saa ofte har hørt Venstres Talere give Udtryk for paa Møderne, at Arbejdsanvisningskontorerne tager en Mand lige op af Kassen — det var tilfældigt, hvad det blev for en, om det var Nitte eller Gevinst —, og saa blev han sendt ud paa Arbejdspladsen. Hvis Venstres Talere og Venstres Presse gav Landbrugerne rigtig Besked, er der ingen Tvivl om, at Stemningen over for den offentlige Arbejdsanvisning vilde vende sig — og jeg tror, det var en meget nyttig Opgave.

Det ærede Medlem Hr. Skjerbæk var inde paa det Problem, hvorvidt vi kan forbyde unge Kvinder under en bestemt Alder at arbejde i visse Virksomheder. Det er et meget indviklet Problem. Er der Tale om en Eksportindustri, der kæmper haardt for sin Eksistens, og det er nødvendigt at have ganske unge Kvinder af Hensyn til Færdigheden, at have dem, jeg kunde næsten sige endnu yngre af Hensyn til den lavere Arbejds løn, maa vi overveje det meget nøje, inden vi afskærer os selv fra de Eksportmuligheder, der ligger i at bevare den unge kvindelige Arbejdskraft netop paa disse Omraader. Jeg ser naturligvis her bort fra, om det er usunde Virksomheder for de unge Kvinder, om det er Arbejde, ved hvilket de som Kvinder kan tage Skade for deres fremtidige Liv. Der maa vi tage andre Hensyn, men er der ikke den Slags Hensyn at tage, maa ogsaa Eksportindustrien paa dette Omraade have sin Chance.

Det samme gælder visse Hjemmeindustrier, som havde Konkurrence af udenlandske Industrier, i alt Fald før vi fik de nugældende Reguleringsbestemmelser, hvorved vi jo i nogen Grad kan begrænse Indførselen paa visse Omraader. F. Eks. har Tekstilindustrien under frie Forhold været tvunget til at beskæftige meget unge Kvinder, fordi den for overhovedet at kunne eksistere maatte holde lave Lønninger. Saadan er der i en Mængde Industrier Hensyn at tage, saa jeg har den Opfattelse, at man ikke kritikløst kan gaa til en Lovgivning, som siger, at nu maa ingen unge Kvinder under 17 eller 18 Aar, eller hvad Aldersgrænse man nu vil sætte, gaa ind i en lang Række af Industrier. Vi maa foretage en grundig Undersøgelse for hver enkelt Industris Vedkommende, før vi gaar til en Lovgivning paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget havde den Opfattelse, at jeg ved mine Udtalelser havde løftet Industrien ud af Samfundssammenhængen. Jeg ved ikke, i hvad Henseende jeg skulde have gjort det. Eksportindustrien er ikke beskyttet, den er paalagt en lang Række direkte Byrder, den faar ikke Stats- og offentlig Støtte til at eksportere fire Femtedele af sin Produktion, saadan som Landbruget faar det. Derfor er der slet ingen Sammenligning mellem de Faktorer. Jeg tror, det vil være nyttigt for det ærede Medlem for Alvor at trænge til Bunds i alle de Problemer, der hører sammen her. Det er ikke muligt hverken at tage Landbruget eller Industrien ud af Sammenhængen, det hænger sammen alt sammen herhjemme. Derfor kan man heller ikke gaa til at afskaffe alle Landbrugets Udgifter og saa lade det nøjes med at faa Indtægterne — det var jo noget i den Retning, det ærede Medlem gik ud fra, at Landbruget skulde kunne naa til. Det tror det ærede Medlem jo ikke selv paa. Jeg synes, det ærede Medlem hellere skulde se at komme lidt mere ind paa Realiteterne end føre en fuldkommen ørkesløs Agitation.

Jeg vil i øvrigt gerne sige vedrørende Sabotage eller ikke Sabotage, at jeg kender f. Eks. et Tilfælde, hvor Amtet har faaet Bevilling i Juni Maaned i Fjor, men endnu den 1. Oktober var Arbejdet ikke paabegyndt — det var et Stykke Arbejde til 300 000 Kr. Saa kan man jo kalde det, hvad man vil, dette, at man, til Trods for at man har haft Planen færdig — før bliver Arbejdet jo ikke godkendt —, ikke har paabegyndt Arbejdet. Saadan er det ogsaa med en Del af de Arbejder, der er bevilget